

עָרֵי מֶעָם הַשִּׁים עֹשֶׂה שְׁמִים וְאֶרְץ

דָּרָר חֲקָק לִיְשָׁרָאֵל

מִנְקָד

דָּף הַיּוֹמִי

טַבְעָשָׂת בְּשַׁלָּח

מִתְהַנָּא הָאֱלֹקי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִעְמָן

מִבָּאָר בְּלֹשׄוֹן הַקָּדוֹשׁ
עִם פְּרוֹשׁ קָל וְנִיחַם לְמַעַן יְרוּזָן הַלּוֹמֵד בָּו

מִחְלָק לְפִי הַפְּרִשּׁוֹת יוֹם בַּיּוֹמוֹ

בָּרְקוֹת סְפָרוֹת בְּלֹבֶד תְּזַכָּה לְהִיּוֹת בָּנָי
עָזָלָם הַבָּא

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְּעָל הַזָּהָר הָעוֹלָם"

חֲדִישׁ תִּמְנוֹת תְּשׁוּעָה לְפָ"ק

עִיה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

مיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
מפעלי חברה מזכי הרבנים העולמי
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine האגולה שלימה בב"א

וכל המזבחה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תנוג'

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בניאו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אֶב הַרְחָמִים וְהַסְלִיחָות. מְזֻדִים
אֱנֹהָנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּיה,
שְׁקָרְבָּתֵנוּ לְתוֹרַתךְ וּלְעַבְדָתךְ עֲבוֹדַת הַקָּדָשׁ, וַיְנַתֵּת לנוּ חָלֵק בְּסֹדוֹת
תוֹרַתךְ הַקָּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חִינּוּ, אֲשֶׁר עֲשֵׂית עָמָנוּ חֶסֶד גָּדוֹל
כֹּזה. עַל־כֵן אֱנֹהָנוּ מִפְּלִילִים תְּחִנּוּגִין לְפָנֶיךָ, שְׁתִמְחֹלֶל, וְתִסְלֶל, לְכָל
חַטָּאתֵינוּ וְעַזְוֹנוֹתֵינוּ, וְאֶל יְהִי עַזְוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ.

וּבְכָן יְהִי רְצׁוֹן מִלְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַכְונֵן לְבָבֵינוּ
לִירָאָתְךָ וְאַהֲבָתְךָ, וַתִּקְשֵׁיב אַזְנֵיכָה לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהָה, וַתִּפְתַּח
לְבָבֵינוּ הַעֲרֵל בְּסֹדוֹת תּוֹרַתךְ, וַיְהִי לְמַזְדָנוּ זֶה נְחַת רֹוח לְפָנֵי כִּסֵּא
כְּבָדָךְ בְּרִיחָנִיחָה. וַתִּאַצְיל עַלְינּוּ אֹור מִקּוֹר נְשָׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינְתֵינוּ,
וַשִּׁיטֵתנוֹצָצָה נִיצּוֹצָות עַבְדִיקָה הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִית דְּבָרִיךְ אֱלֹהָה
בְּעוֹלָם. וַיְצִוָּתְם, וַיְצִוָּת אֲבוֹתְם, וַיְצִוָּת תֹּרַתְם, וַתִּמְימֹרְתָם, וַיִּקְדְּשָׁתָם,
יַעֲמֹד לנוּ לְכָל נְפָשָׁל בְּדִבְרִים אַלְוִי. וַיְזִכּוּתְם תְּאֵיר עַיִינֵינוּ בָּמָה שָׁאנוּ
לוּמָדים. כַּמְאָמָר נְعִים זְמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עַיִינִי וְאַבִּיטָה נְפָלָאות
מִתּוֹרַתְךָ". יְהִי לְרָצּוֹן אָמָרי פִי וְהַגִּזּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צְוָרִי וְגֹאָלִי. פִי יְיָ
יְגַנֵּחַ כִּמְהַמְּה מִפְיוֹ דִעַת וַתְּבָנָה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּן עָלֵינוּ טֹב וִמְטִיב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצֻוֹנָה. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְחַלָּה וְכֹזֶגֶן מַקְדְּשָׁךָ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוּנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִים לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלִאֱהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כָּל אַחֲד וְאַחֲד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלְחַלְקַת הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֲלֵפִים וּרְבּוֹא רְבּוֹת. וְכָל הַמְזֻבָּה אֶת
הַרְבִּים זֹבֵה לְבָנִים צְדִיקִים וְלְכָל הַהְבָּתוֹת הַרְשָׁבָ"י זִיעָ"א
הַצְדִיק אִינּוּ נוֹתֵן שָׁנָה לְעַיְנָיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִית הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אַיְלוֹ הַיּוֹ יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחְזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הַיּוֹ
רְזָדְפִים אַחֲרֵיו תָּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָסֶף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשת
תרוממה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֵט הַפּוֹה
שְׁפָקוּדִים אַוְתָה, הַפּוֹה מִצְוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשת תרוממה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כָּל מִצְוָה שָׁאַין לָהּ הַוֹּרֶשׁ וְאַיִן מִי שִׁיבְקַשׁ אַוְתָה תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַין לָהּ רְזָדְפִים רְדָף אַחֲרֵיהֶה לְעַשּׂוֹתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמֶרֶת בְּפָמוֹה גְּרוּעהַ אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בזוהר פרשת בשלוח דף ע'יא
מעלת העוסק בתורה מחיצות הלילה

וה' הילך לפניהם יומם. רבי יוסף פתת, (טהילים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. בפה חביב אורייתא קמיה קדוש בריך הוא, דכל מאן דאשׂתדל באורייתא, רחמים הוא לעילא, רחמים הוא לתחטא, קדוש בריך הוא אצית ליה למולו, לא שביק ליה בהאי עלמא ולא שביק ליה בעלמא דאתי.

ובתורה ציריך לעסוק ביום ובלילה, שכתוב (יהושע א) והגית בו יומם ובלילה. וכ כתוב (ירמיה לא) אם לא בריתני יומם ובלילה וגוי. מילא ביום, אבל למה בלילה? כדי שיזהה מצוי אל השם הקדוש שלהם. כמו שאין يوم בלי לילה, ואיןו שלם אלא זה עם זה, כה ציריך בתורה להמציא עם האדם يوم ובלילה, להיות שלמות לאדם יומם ובלילה.

והרי נאמר שעקר הלילה מחיצות ואילה, וכי על גב שמץית הראשונה בכלל הלילה היא, אבל בחצות הלילה נכנס הקדוש ברוך הוא לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים,

וז"ה הולך לפניהם יומם. (שםות יג) רבי יוסף פתת, (טהילים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. בפה חביב אורייתא קמיה קדוש בריך הוא, דכל מאן דאשׂתדל באורייתא, רחמים הוא לעילא, רחמים הוא לתחטא, קדוש בריך הוא אצית ליה למולו, לא שביק ליה בהאי עלמא ולא שביק ליה בעלמא דאתי.

ואורייתא בעי למלייע בה ביממא ובליילא, בכתיב, (יהושע א) והגית בו יומם ובלילה. וב כתיב (ירמיה לג) אם לא בריתני יומם ובלילה וגוי. תינה ביממא, בליילא אמראי. בגין דיהא שכיח לנו, שמא קדישא שלים. בפה דלית יומם בלבד ליילא, ולאו איה שלים, אלא דא עם דא, כה בעי אורייתא, לאשפתכח עמייה דבר נש יומא ובלילה, למיהו שלימותא לנו דבר נש יומם ובלילה.

והא אתמר, שעקרא דליילא, מפלגותא ואילך. ואף על גב דפלגו קדמיתא בכלל דליילא היא, אבל בפלגות ליילא, קדוש בריך הוא עאל הלילה היא, אבל בחצות הלילה נכנס הקדוש ברוך הוא לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים,

בגנְתָא דעַדּוֹן, לְאַשְׁתַעַשְׂעָא עִם צְדִיקִיא, וּכְדִין,
בְּעֵילֶיה לְבָרֶנֶשׁ לְמִיקָם, וּלְמַלְעֵי בָאָרוּיִתָא.

זה אָתָּמָר, **לְקוֹדֵשָא בָּרֵיךְ הוּא וְכָל צְדִיקִיא**
דְבָגְנָתָא דעַדּוֹן, כְּלֹהוּ צִיְתִין לְקָלִיה, הָרָא
הוּא **דְכַתִּיב,** (שיר השירים ז) **הַיּוֹשֵׁבְתָ בְגַנִּים חֲבָרִים**
מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְׁמִיעַנִי, וְהָא אַוְקָמוֹתָה, הַיּוֹשֵׁבְתָ
בְגַנִּים: דָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דָאַהְיָה מִשְׁבָּחָת לְיהָ
לְקוֹדֵשָא בָּרֵיךְ הוּא, בְשִׁבְחָא דָאָרוּיִתָא, בְּלִילִיאָ.
וּבָאָה חִילְקִיה, מִאָנוּ דְאַשְׁתָּהָפָ בְּהַדָּה, לְשִׁבְחָא לְיהָ
לְקוֹדֵשָא בָּרֵיךְ הוּא, בְשִׁבְחָא דָאָרוּיִתָא.

וּכְדִין אָתִי צְפָרָא, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתִיא
וּמִשְׁתַעַשְׂעָא בֵיהַ בְּקוֹדֵשָא בָּרֵיךְ הוּא,
וְאוֹשִׁיט לְהָ לְגַבָּה שְׂרֵבִיטָא דְחַסְד, וְלֹא עַלְהָ
בְּלָחוֹדְהָא, אֶלְאָ עַלְהָ, וְעַל אַיִזְוָן דְמִשְׁתַתְפִין
בְּהַדָּה, וְהָא אָתָּמָר דְכַתִּיב, (תהלים מב) **יוֹמָם יִצְוָה יְיָ**
חַסְדוֹ וּבְלִילָה וְגוֹ. וְעַל דָא אַיִלָת הַשְׁחָר אַקְרֵי.
וְעַל זוּ נִקְרָאת אַיִלָת הַשְׁחָר.

וְאוֹצֵר לְאָדָם לְקֻם וְלַעֲסָק
בַתּוֹרָה.

והרי נאמר **שַׁהְקָדוֹשׁ בָּרוּךְ**
הוּא וְכָל הַצְדִיקִים שְׁבַגְנוּ עַדּוֹן,
כָלִם מַקְשִׁיבִים לְקוֹלוֹן. זה
שְׁכַתוֹב (שיר ח) **הַיּוֹשֵׁבְתָ בְגַנִּים**
חֲבָרִים מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ
הַשְׁמִיעַנִי. והרי פרשotta,
הַיּוֹשֵׁבְתָ בְגַנִּים - זוּ כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל שְׁמִשְׁבָּחָת את
הקדוש ברוך הוא בשבח
התורה בלילה. אשרי חילקו
של מי שמשתתף עמה
לשבח את הקדוש ברוך הוא
בשבח התורה.

וכשבא הבקר, כנסת
ישראַל באָה ומשתענשׂ בָה
הקדוש ברוך הוא, ומושיט
לה שרביט של חסֶד, ולא רק
עליה לבָדָה, אֶלְאָ עַלְהָ וְעַל
אלֹ שְׁמִשְׁתַתְפִים עַמָּה, והרי
נאמר שכותוב (תהלים מב) יומם
יצואה ה' חסדו ובלילה וגוי. ועַל
זו נקראת אַיִלָת הַשְׁחָר.

מקור המאמר בזוהר פרשת בשלוח דף סא ע"א-ב
שכר מצות צדקה

דָּבָר אחר אֲשֶׁר מִשְׁכֵּיל אֶל
דָּל - כַּמָּה חֹזֶק הַשְּׁכֵר שֶׁל
הָעָנִי לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

אמֶר רַבִּי חִיא, תִּמְהַתִּי עַל
הַפְּסֹוק הַזֶּה שְׁכַתּוֹב (שם סט) כִּי
שָׁמַע אֶל אֲבִיּוֹנִים הָ, וְכִי אֶל
אֲבִיּוֹנִים שׂוֹמֵעַ וְלֹא לְאֶחָר?
אמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשּׁוּם
שְׁהָם קָרוֹבִים יוֹתֵר לְמַלְאָה,
שְׁכַתּוֹב (שם נא) לִבְנֵשֶׁבֶר
וּנְדַפֵּה אֱלֹהִים לֹא תְבֹהָה, וְאֵין
לְרֹא בְּעוֹלָם שַׁהְוָא שְׁבָור לִבְנֵי
כָּמוֹ הָעָנִי. עוֹד, אָמֶר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, בָּא רָאָה, כֹּל אָוֹתָם
בָּנֵי הָעוֹלָם נְרָאִים לְפָנֵי
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּגֻפָּה
וּנְפָשָׁת, וְהָעָנִי לֹא נָרָא אֶלָּא
בְּנְפָשָׁת לְבָדָה, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָוּא קָרוֹב לְנְפָשָׁת יוֹתֵר
מְלָגוֹת.

עֲנִי אֶחָד הָיָה בְּשֶׁכְנֹתוֹ שֶׁל
רַבִּי יִסָּא, וְלֹא הָיָה מֵי
שִׁישָׁגִית בּוֹ, וְהָוּא הָיָה
מַתְבִּישׁ וְלֹא הַפְּצִיר בְּבָנֵי
אָדָם. יּוֹם אֶחָד נְחַלֵּשׁ, נְגַנֵּס
עַלְיוֹ רַבִּי יִסָּא. שָׁמַע קֹל אֶחָד שֶׁאָמַר: צְדָקָ צְדָקָ,

דָּבָר אחר, אֲשֶׁר מִשְׁכֵּיל אֶל דָּל, כַּמָּה תִּקְיַפָּא
אֲגָרָא בְּמִסְבְּנָא, קְמִי קְרִדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא.

אָמֶר רַבִּי חִיא, תִּוְהַנֵּא עַל הָאֵי קְרָא דְּכַתִּיב,
(תהלים סט) כִּי שׂוֹמֵעַ אֶל אֲבִיּוֹנִים יִי', וְכִי אֶל
אֲבִיּוֹנִים שׂוֹמֵעַ וְלֹא לְאֶחָרָא. אָמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִינִּין
הָאֵינוֹ קָרִיבֵין יִתֵּיר לְמַלְכָא, דְּכַתִּיב, (תהלים נא) לִבְנֵשֶׁבֶר
וּנְדַפֵּה אֱלֹהִים לֹא תְבֹהָה. וְלִית לְךָ בְּעַלְמָא,
הָאֵינוֹ תִּבְרִיר לְבָא בְּמִסְבָּנָא. תֹּו אָמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
תָּא חִיא, כֹּל אֵינוֹ בְּנֵי עַלְמָא, אֶת-חִיאֵין קְמִי קְרִדְשָׁא
בְּרִיךְ הָוּא, בְּגֻפָּא וּנְפָשָׁא, וּמִסְבָּנָא לֹא אֶת-חִיא
אֶלָּא בְּנְפָשָׁא בְּלַחְזֹדּוֹי, וּקְרִדְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא קָרִיב
לְנְפָשָׁא יִתֵּיר מְגֻפָּא.

מִסְבָּנָא חַד הָוּה בְּשֶׁבֶבּוֹתֵיהֶ דָּרָ' יִסָּא, וְלֹא הָוּה
מְאַזְגֵּחַ בְּיַהְיָה, וְהָוּה הָיָה אֶכְסִיף,
וְלֹא תִּקְיַפָּ בְּבָנֵי נְשָׁא, (ד"ס"א ע"ב) יוֹמָא חַד חַלֵּשׁ, עַל
עַלְיהָ רַבִּי יִסָּא, שָׁמַע חַד קָלָא דָאָמַר, טִילְקָא
טִילְקָא, הָא נְפָשָׁא פְּרַחָא גְּבָאי, וְלֹא מְטוֹ יוֹמָי.

עַלְיוֹ רַבִּי יִסָּא. שָׁמַע קֹל אֶחָד שֶׁאָמַר: צְדָקָ צְדָקָ,

וְוי לְבָנִי מַתִּיה דֶלֶא אֲשַׁתְּכָה בְּהוּ דִּיתִיב נְפֵשִׁיה לְגַבִּיה. קַם רַבִּי יִסָּא, שְׁדֵי בְּפִימִיה, מִיא דְגַגְגָּרִין, אֲפֹתָא דְקִינְטָא (ס"א דְקִוְפְּתָא) אֲתַבּוּזָע זַעַא בְּאָנְפּוֹי, וְתַבְּ רַוְחִיה לְגַבִּיה.

לְבַתֵּר אַתָּא וְשָׂאֵיל לֵיה, אָמֵר חִידָּךְ רַבִּי, נְפֵשָׁא נְפֻקָּת מְנָאי, וְמַטּוּ לְהָ קְמִי כּוֹרְסִיָּא דְמַלְבָּא, וְבָעַת לְאַשְׁתָּאָרָא תִּמְןָ, אֶלָּא דְבָעָא קְרִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַבָּא הָלֵה, וְאַכְרִיוֹזָע עַלְהָ, זְמִין הוּא רַבִּי יִסָּא, לְסַלְקָא רַוְחִיה, וְלְאַתְקְשָׁרָא בְּחַד אֲדָרָא קְדִישָׁא דְזִמְנִין חֶבְרִיא לְאַתְעָרָא בְּאָרְעָא, וְהָא אַתְקִינו תְּלַת כְּרִסְיָאן, דְקִימָן לְהָזֵד וְלְחַבְּרָה. מַהְוָא יוֹמָא הָוּ מְשַׁגִּיחִין בֵּיהֶ בְּנִי מַתִּיה.

תוֹ, מְסִכְנָא אַחֲרָא אַעֲבָר קְמִיה דָרְיָוּצָה, וְתַהֲוָה בִּידֵיה פֶלֶג מְעָה דְכָסָף. אָמֵר לֵיה לַרְבִּי יִצְחָק, אֲשָׁלִים לֵי וְלַבָּנִי וְלַבָּנָתִי נְפֵשָׁאָן. אָמֵר לֵיה וְהִיד אֲשָׁלִים נְפֵשִׁיכָו, דְהָא לֹא אֲשַׁתְּכָה גְּבָאי בְּרָפֶלֶג מְעָה. אָמֵר לֵיה, בְּדָא אֲשָׁלִימָנָא, בְּפֶלֶג אַחֲרָא דְאִתְ גְּבָאי, אֲפְקִיה וְיַהְבִּיה לֵיה.

אֲצָלִי כִּי אֵם חָצֵי מְעָה? אָמֵר לוֹ: בָּזָה אָנִי אֲשָׁלִים בְּחָצֵי מְעָה

אוֹי לְבָנִי עִירָוּ שֶׁלֶא נִמְצָא בְּהָם שִׁישִׁיב נְפֵשָׁו אַלְיוֹ! קַם רַבִּי יִסָּא וְשָׁפָח בְּפִיו מִים שֶׁל גְּרוֹגְרוֹת עִם מְדָה שֶׁל יַיִן רְקוּת. בְּקַעַת זַעַה בְּפָנָיו, וְשָׁב רַוְחִי אַלְיוֹ.

לְאַחֲרָבָא וְשָׁאל אֹתוֹ. אָמֵר: חִידָּךְ רַבִּי, נְפֵשִׁי יִצְאָה מִמְנִי וְהַבְּיאָו אֹתוֹתָה לִפְנֵי כִּסְאָה הַמֶּלֶךְ, וּרְצָתָה לְהַשְּׁاءָר שֶׁם, אֶלָּא שְׁרָצָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְזִכְוֹת אֹתוֹתָה, וְהַכְּרִיוֹזָע עַלְלִיה: עַתִּיד הַזָּא רַבִּי יִסָּא לְהַעֲלוֹת רַוְחִיה וְלַהֲתַקְשֵׁר בְּחַדְרָא אֶחָד קָדוֹשׁ שְׁעַתִּידִים הַחֲבָרִים לְעֹזֶר בָּאָרֶץ. וְהַרְיָה תָּקִנוּ שֶׁלֶשֶׁה כְּסָאות שְׁעוּמָדִים לְהָזֵד וְלַחֲבָרִיה. מַאֲתוֹ הַיּוֹם הָיוּ מְשַׁגִּיחִים בְּבָנִי עִירָוּ.

עוֹד, עֲנֵי אֶחָד אַחֲרָעָבָר לִפְנֵי רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה בִּידֵוּ חָצֵי מְעָה כֶּסֶף. אָמֵר לַרְבִּי יִצְחָק: הַשְּׁלָמָם לֵי וְלַבָּנִי וְלַבָּנָתִי אֶת נְפֵשָׁותֵינוּ. אָמֵר לוֹ: וְאֵיךְ אֲשָׁלִים לְנְפֵשָׁותֵיכֶם, שְׁהָרִי לֹא נִמְצָא אֲצָלִי שִׁישִׁיב אַלְיוֹ. הַזְּכִיאָה וְנַתֵּן לוֹ.

הראן לו בחלום, שהיה עוזר על שפת הים הגדול ורצה לזרק אותו לתוכו, ראה את רבי שמעון שהושיט ידו כלפיו, ובא אותו עני כנגן, והוא נתנו בידיו רבי והוציאו, וננתנו בידיו רבי שמעון ונצל. כשהתעורר, נפל בפיו פסוק זה, (מלחים מא) אשרי משכיל אל כל ביום רעה ימלטתו היה.

אֶחָזְיוֹא ליה בחלום, דהוה עבר בשפתח רימה רבא, ובעאן למשדייה בגוויה, חמא לרבי שמעון, דהוה אושט ידו לכבליה, ואתי הוא מסכנא ואפקיה, ויהביה בידוי לרבי שמעון, ואשתזוב. כدر אתער, נפל בפומיה, האי קרא, (מלחים מא) אשרי משכיל אל כל ביום רעה מלטתו יי.

ספר אור הדור (עמוד 147)

סב) אמר ליה אליו לרבי שמעון רבי רביה ומאה אתה דמhai חבירא דילך יתפרנסון במה עלי עד דאתגלא לחתאי בסוף יומיא ובגניה ושבתם איש אל אחיזו ועוד שם (תקוני זהר דף כד): אמר ליה אליו לרבי שמעון רבי רביה ומאה אתה דמhai חבירא דילך יתפרנסון במה עלי עד דאתגלא לחתאי בסוף יומיא ובגניה ושבתם איש אל אחיזו וכן מרעד באנו. הנה הודיעו כי החבור היה נפטר ומכפה ובאותו הזמן יתהנו ממנה למעלה ובדור הארץ אחרון יתגלה למטה אל התהותנים והעסיק בו יהיה סבה קרובה לשוב אל אחיזו שהיא שבת הגאה אשר מיה אני מולד שני תולדות גדלות הארץ אמות היהות ואת החכמה אלקות אמתות מקבלת באמה ממה שהיתה הסכימה העלינה לעשות החבור המקדש ההוא אשר הוא כל מלא מפניי סתרי התורה ושרשי החכמה וסוד האלהות ותעלומות היחור והאמת אין צrisk חור כי מחזק ועומדר הוא ולא באו ליה כי אם לחסם פי המסתפים אחר שכלם ושרירותם לבם החובבים כי אין חכמה בישראל כי אם הפילוסופיא והשנויות כי אחר שיש בו צrisk עליון ותחתו והוא אמרו "לאשכח בא ניחא לשכינטא בנLIGHT ואחרו לה ולבנהה" אם כן זה הצrisk ובפרט צrisk גביה חיב שימש בכל זמן ובפרט ביום הגלות שהוא צrisk ביותר ולא תקצר יד הפה האלקית מלחשging בו כמו שלא קערה בש מהר ותחריב את ביתו להגלוות דורו של צriskו לבב בעוד שחכמי גלות יכינה קימים שלמדו תורה לאלו וחגלוין כדי שלא תשכח תורה שבעל פה מהם וסתרי תורה וטעמי המצוות ומעשה בראשית ומעשה מרבבה בכלל תורה שבעל פה הוא שהבל היה ונטו על פה וכל שבעה בחיות זה תלוי בצדתו של הקדוש ברוך הוא וכאמור צדקה עשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל שהגלה גלות צriskו ועדין גלות יכינה קmeta.

ס) הצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חוץ וכל ישע הם ידיעת היחיד הצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חוץ וכל ישע הם ידיעת היחור שבתנו כי הוא הרעת את השם וכל מה שישראל המיחד ידרעה והשנה ביחור תהה הוא מוסף דעת, והتورה ומצוותיה סובבות על זה ועם הדרך לדרכו לדרכו וזהו הטענה כי השם יחויד ולא דעת השם, ואי אפשר להשיג זה הרעת כי אם בעסק התורה ומצוותיה, ומהם נשכלי אפונ העשיה שהוא תקון הבבוד והוא היחור במו שבתנו, וזה רמזו אדרון הנביאים עליו השלום באמרו ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למן תשכליו את כל אשר תעשין, והבונה כי השמירה שהוא העסוק בפרש תורה שהוא שבעל פה וכאמור זכרו נברכה ושמרתם זו משנה ועשיתם שהוא קיים המצוות בפועל הראי מתוך שניהם נשכלי את אשר געשה שהוא הפרי היוצא משליהם אלה וזאת העשיה לשון תקון הוא והוא תקון הבבוד ואין תקונו כי אם היחור ועל הדרך שהתבאר כבר.

מקור המאמר בזוהר פרשת בשליח ברע"ט דף סג ע"ב
סוד תפלה ממעמיקים

וממאי הוא ממעמיקים קראתיך. הבי תאנה, כל
מן דמצלי צלotta קמי מלכא קדישא,
בעי למבי עוזתיה, ולצלאה מעמקא דלא,
בגין דישתבח לביה שלים בקדשא בריך הוא,
ויבין לבא ורעותא.ומי אמר דוד הבי, זה
כתיב, (תהילים קויט) בכל לבך דרשתיך. ודא קרא
סגי, מאי בעי ממעמיקים.

וממהו ממעמיקים קראתיך?
כה שנינו, כל מי שמתפלל
תפלתו לפני המלך הקדוש,
צרכך לבקש בקשתו
ולהתפלל מעמק הלב כדי
שימצא לבו שלם עם הקדוש
ברוך הוא, ויכoon לב ורצון.
והאם דוד אמר כה, והרי
כתב בכל לבך דרשתיך,
ופסוק זה מספיק? מה צרכך
מעמיקים?

אלא הבי תאנה, כל בר נש דבעי עוזתיה קמי
מלכא, בעי לבונא רעהה (נ"א לבא) ורעותא,
מעיקרא דבל עקרין, לאמשכא ברכאנ מעמקא
דבירא, (נ"א דכלא) בגין דינגיד ברכאנ ממבועא
דבלא. וממאי הוא. ההיא אחר דגפיך מגיה,
ואשתבח מגיה, ההיא נהר, כתיב, (בראשית ב) נהר
יוצא מעדן. וכתיב (תהילים מו) נהר פלגי יישמו עיר
אלhim. ודא אكري ממעמיקים. מעמקא דכלא,
עמקא דבירא, דמבעין נפקין ונגידין לברכאנ כלא.
ודא הוא שרותא לאמשכא ברכאנ מעילא לתטא.
הכל, עמק הבאר שמעינות יוצאים ושובעים לברך את הכל, וזה הראשית למשך ברכות

אלא כה שנינו, כל אדם
שambil שבקשות בקשתו לפני המלה,
צרכך לבונן דעתך (לבך) ורצונו
מעקר של כל העקרים
למשך ברכות מעמק הבאר
(של הכל), כדי שישפיע ברכות
מהמעין של הכל, ומהו?
אותו מקום שייצא ממנה
ונמצא ממנה אותו נהר,
שבטוב (בראשית ב) נהר יצא
מעדן, וכתיב (מלחים מו) נהר
פלגי יישמו עיר אלhim.
זה נקרא ממעמיקים. עמק
הכל, עמק הבאר שמעינות יוצאים ושובעים לברך את הכל, וזה הראשית למשך ברכות
מעילא למטה.

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היום"
ניתן לקבל בחינם לזכוי הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב'ב

אמר רבי חזקיה, כשההעתקה, נסתיר של הנוסתרים, רוצחה לוּמָן בָּרְכוֹת לְעוֹלָמוֹת, משרה את הכל, ומכליל את הכל בעמק העליון הזה, ומכאן שואב ונשוף באָר (נהר) שנחלים ומעינות נשפעים ממנה, וכלם נשקים ממנה. וכי שמתפלל תפלהו, צrisk לכוון לבו ורצונו למשך ברכות מאותו עמק של הכל.

כדי שתתקבל תפלהו ויעשה רצונו.

אמר רבי חזקיה, כド עתיקה סתימאה דכָל סתימין, בַּעֲדֵי לְזִמְנָא בְּרֶכֶאָן לְעַלְמִין, אֲשֶׁר בְּלָא, וְאַכְלֵיל כְּלָא, בְּהָאִי עַמִּיקָא עַלְאָה, וְמַהֲכָא שָׁאֵב וְאַתְגִּיד בִּירָא (נ"א נהרא) דְנַחְלִין וְמַבּוּעִין אַתְגִּידוּ מַנְיָה, וּמַתְשִׁקְיָין מַנְיָה בְּלָהָgo. וּמִאֵן דְמַצְלִי צְלוּתִיה, בַּעֲדֵי לְכֻוָּנָא לְבָא וּרְעוֹתָא, לְאַמְשָׁכָא בְּרֶכֶאָן מִהְהֹא עַמִּיקָא דְכָלָא, בְּגִין דִיתְקַבֵּל צְלוּתִיה, וַיַּתְעַבֵּיד רַעֲוַתִּיה.

ספר אור הזהר (עמוד 147)

ס"ד כל מי שפתח חכמת האמת סגור בפניו אי אפשר לדעת את השם הגיבר והגורה ואוי אפשר שיעלה ידיעת זה התקoon ואפונ עשייתו אם לא היה המתקון ממלא בששת התורה היא חכמת הקבלה העוסקת בהישרת הרעת את השם שהוא יחווד בידיע מענינה למתחלים בה וממנה יודעים כי אפשר לראות או ריחור שהוא הרעת האמתי כי אם באורה לפי שחתמת האמת אין עסקה כי אם להישיר אל זה השלמות ולזה הייתה החכמה זו את הפתחה לרעת את השם הגיבר והגורה וכל מי שפתח זה סגור בפניו אי אפשר לדעת אותו ועליו נאמר גם בלא דעת נפש לא טוב ובירי הרחוק מזה הרעת רחוק מזו החמים האמתים והגה בפי מה שתהיה הנפש נעדרת מזו הרעת היה בהיותה בוגר הנה היא סבת הרתק והעדן דעת עליון סוד דוד וזה סוד גם בלא דעת שהוא רוח חיים נפש לא טוב ביה הנפש זו זאת אין קיומה כי אם ברוח ההוא שהוא שתהיה הרעת שבו ריחור תלוי בין הנפש בהיותה בוגר אין קיומה ושלמותה כי אם בדנמא וזה הוא שתהיה ממלא בראעת שהוא חכמת האמת שאין קיומ ושלמות אלא בה לפוי שהוא הפתחה אל ההווע שתהיא הרעת את השם ובזה הוא חילוף מדרגות השלמים ויתרונם זה על זה לפי שחתמת האמת כולה ותועלותיה רבים וקרים ירוועים כי מלבד היהות העוסק בה ומשגנה יודע את השם ומשיג סתרי התורה וטעמי המצוות המתקומים מדבר ונפתח צופים אשר מזכרם היא משיבת נפש וזה כי הנפש מתחזקת בהם ונרבחת עם קונה עוד ימישך ממנה עשית המצוות בתקונים באחבה ורבה כי היא המלהכת את לב יודעה לעשיותם בשלימותם בידוע זה מענינה עוד ימישך ממנה תועלות נמרץ בענין העבודה וההפלות בקשר ההווע והאמונה.

(שבותת הקדש חלק התכנית פרק ע')

מקור המאמר בזוהר פרשת בשליח ברע"מ דף מו ע"א-ב
הכנה לקדושות השבת

י' יְלַחֵם לְכֶם וְאַתֶּם תְּחִרְיִשׁוּן. (שםoth יד) רַبִּי אֲבָא
פָּתָח (ישעה נח) אָم תְּשִׁיב מִשְׁבַּת רְגָלִיךְ עֲשׂוֹת
חַפְצִיךְ בַּיּוֹם קָרְשֵׁי. זְבָאן אַיִן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא
בְּרִיךְ הַזָּא אַתְּרֵעִי בְּהַזּוֹן, לְאַתְּדִבְקָא בְּהַזּוֹן, מִכְלֵל
שְׁאָר עַמִּין דְּעַלְמָא, וּמְגֹזְרָה מִתְּמֻתָּא דְּלַהַזּוֹן, קָרְבֵּן
לוֹן לְגַבְיהָ, וַיְהִיבּוּן אַוְרִיתָא, וַיְהִיבּוּן שְׁבָתָא,
דְּאַיְהוּ קָדְשָׁא מִכְלֵל שְׁאָר יוֹמִין, וְנִיחָא מִכְלֵל,
וְחַדּוֹה דְּכָלָא, וְשָׁקֵיל שְׁבָתָא, לְקַבֵּל אַוְרִיתָא כָּלָא,
וּמְאַז דְּנִטְיר שְׁבָתָא, בְּאַיְלָוּ נִטְיר אַוְרִיתָא כָּלָא.
וְקָרָאת לְשָׁבַת עַנְגָּג, עַנְגָּא דְּכָלָא, עַנְגָּא דְּנִפְשָׁא
וְגַוְפָא עַנְגָּא דְּעַלְאיָן וְתַתְאיָן. וְקָרָאת
לְשָׁבַת, מַאי וְקָרָאת. דִּיזְמִין לֵיה. כַּמָּה דָּאָת אָמָר,
(ויקרא כג) מִקְרָאֵי קָדֵשׁ, כָּלּוֹםֶר, וְמִגְנִין, כַּמָּה דְּמוֹמִין
אוֹשְׁפֵּיאָ לְבִתְיָה. וְעַל דָּא וְקָרָאת לְשָׁבַת עַנְגָּג,
דִּיזְמִין לֵיה, כַּמָּה דְּמוֹמִין אוֹשְׁפֵּיאָ, בְּפִתּוֹרָא
מִתְקָנָא, בְּבִיתָא מִתְקָנָא כְּדָקָא יִאָוֶת, בְּמִיכְלָא
וּבְמִשְׁתְּחִיא כְּדָקָא יִאָוֶת, יִתְיַדְרֵעַל שְׁאָר יוֹמִין.
וְקָרָאת לְשָׁבַת מִבְעוֹד יוֹם. לְקַדּוֹשׁ יִי' מִכּוֹפֶד: דָא
יוֹם כְּפֹורִים. תְּרֵי דְּאַיִן חָר. וּכְבִּדְתּוֹ מִעְשׂוֹת (ד'
מ"ז ע"ב) דְּרַכְיָה, כַּמָּה דְּאַזְקִימָנָא.

ה' יְלַחֵם לְכֶם וְאַתֶּם תְּחִרְיִשׁוּן. רַבִּי אֲבָא פָּתָח,
(ישעה נח) אָמ תְּשִׁיב מִשְׁבַּת רְגָלִיךְ עֲשׂוֹת
רְגָלִיךְ עֲשׂוֹת חַפְצָךְ בַּיּוֹם
קָדְשֵׁי. אַשְׁר יִהְיֶם יִשְׂרָאֵל
שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַתְּרִצָּה
בָּהֶם לְהַדְּבִקָּה בָּהֶם מִכְלֵל שָׁאָר
עַמִּי הַעוֹלָם, וּמְתוֹךְ אַהֲבָתְם
קָרְבָּא אֹתָם אַלְיוֹן, וְנִתְנוּ לָהֶם
תּוֹרָה, וְנִתְנוּ לָהֶם שְׁבָת שֶׁהָיָה
קָדֵשׁ מִכְלֵל שָׁאָר הַיּוֹם,
וּמִנוֹתָה מִהַכְלֵל, וְחַדּוֹה שֶׁל
הַכְּלֵל, וּשְׁקוֹלה שֶׁבֶת כִּנְגַּד כָּל
הַתּוֹרָה, וּמִ שְׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת
כָּאַלְוָה שֶׁמֶר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.
וְקָרָאת לְשָׁבַת עַנְגָּג - עַנְגָּג
שֶׁל הַכְּלֵל, עַנְגָּג הַגְּפֵשׁ וְהַגּוֹף,
עַנְגָּג לְעַלְיוֹנִים וּלְתַחְתּוֹנִים.
וְקָרָאת לְשָׁבַת, מָה זֶה
וְקָרָאת? שִׁזְמִין אֹתָה, כְּמוֹ
שְׁנִיאָמָר (ויקרא כג) מִקְרָאֵי קָדֵשׁ,
כָּלּוֹםֶר מִזְמִינִים, כְּמוֹ מִי
שִׁזְמִין אֹורֶחֶת לְבִתְיָה. וְעַל זֶה
וְקָרָאת לְשָׁבַת עַנְגָּג, שִׁזְמִין
אֹתָה כְּמוֹ שִׁמְזִמְנִים אֹורֶחֶת,
בְּשַׁלְחוֹ מִתְקָנוֹ וּבְבִית מִתְקָנוֹ
כְּרָאוֹי בְּמִאָכֵל וּבְמִשְׁתָּה
כְּרָאוֹי יוֹתֵר עַל שָׁאָר הַיּוֹם.
וְקָרָאת לְשָׁבַת עַנְגָּג - מִבְעוֹד יוֹם
וּכְבִּדְתּוֹ מִעְשׂוֹת דְּרַכְיָה - כְּמוֹ שְׁבָאָרְנוּ.

מִמְצֹא חֶפְץָךְ וַדְבֵּר דָּבָר,
וְהַרְיִ נְתַבֵּאָר, מִשּׁוּם שָׁאוֹתָו
דָּבָר עֹזֶלֶת וּמַעֲזִירָר דָּבָר שָׁלָל
חָל לְמַעַלָּה. מֵי שְׁמָזִים
אֹורֶת, צָרִיךְ לְהַשְׁמִיד בּוֹ
וְלֹא בְּאַחֲרָה.

בְּאֶרְאָה, אֹתוֹ הַדָּבָר
שִׁיּוֹצֵא מִפִּי הָאָדָם, עֹלָה
וּמַעֲזֵיר הַתְּעוּרָרוֹת עַלְיוֹנָה,
אֲمִ לְטוֹב אָם לְרָע. וּמִ
שִׁיּוֹשֵׁב בְּעַנְג שְׁבָת, אָסּוֹר לוֹ
לְעוֹזֵר דָּבָור שֶׁל חָל, שְׁחָרֵי
הַזָּא פּוֹגֵם פָּגֵם בַּיּוֹם הַקְדוּשָׁ.
מִ שִׁיּוֹשֵׁב בְּהַלּוּלָת הַמֶּלֶךְ,
לֹא רָאוּ שִׁיעַזְבָּ אֶת הַמֶּלֶךְ
וַיַּתְעַסֵּק בְּאֶחָר.

ובכל יומָץְרִיךְ לְהַרְאֹת
מֵעֶשֶׂה וּלְעֹזֶר הַתְּעוּרָות
מִמָּה שְׁצָרִיךְ, וּבְשְׁבַת בְּדָרִי
נְזֹרֶר, וְלֹא בְּדָרֶר אַחֲרָיו.

מִמְצֹא חַפְצָךְ וְדַבֵּר דָּבָר, וְהָא אֲתָמָר, בְּגִין
דֶּה הָיָה מִלְּה סְלִקָּא, וְאֲתָעַר מִלְּה דְּחוֹל
לְעִילָּא. מְאָן דְּמַזְפִּין אוֹשְׁפְּזָא, בֵּיה בְּעֵי לְאַשְׁתְּדָלָא,
וְלֹא בְּאַחֲרָא.

תא חַזִי הַהוּא מֶלֶה דְּנֵפִיק מִפּוּמִיה דָּבָר נָשׁ,
סְלִקָא וְאַתְעָר אַתְעָרוֹתָא לְעִילָא, אֵי לְטָב,
אֵי לְבִישׁ. וּמְאָן דִּיתִיב בְּעַנְגָא דְשַׁבְתָא, אֲסִיר לִיה
לְאַתְעָרָא מֶלֶה דְחֹול, דְהָא פָגִים פָגִימָו בְּיוֹמָא
קְדִישָא. מְאָן דִּיתִיב בְּהִילּוֹלָא דְמַלְכָא, לֹא יִתְחַזֵ
לְמַשְׁבָק לְמַלְכָא, וַיַּתְעַסֵּק בְּאַחֲרָא.

ובכל יומא בַּעֲיָה לְאַחֲזֹאה עֹזֶבֶרֶא, וְלְאַתְּעֵרָא
אתערותא מפָה דאַצְטְּרִיךְ. ובשבָתָה, בְּמַלְיָא,
דְּשָׁמְנִיא, ובקדוֹשָׁה דְּיוֹמָא בַּעֲיָה לְאַתְּעֵרָא, וְלְאַ
בְּמַלְיהָ אַחֲרָא.
שמְלִים ובקדשות הַיּוֹם צְרִיךְ לָהּ

ספר אור הזר (עמוד 147)

כמו דאיתא במדרש משלו סימן י בא מי שיעש בידיו תלמוד הקדוש ברוך הוא אומר לו בני הoir ונתעפקת בתלמוד צפית במרקבה צפיה בנאהו שאין הנה בעולמי אלא בשעה שתלמידיך חכמים יושבים ועוסקים בתורה ומיצין וمبיטים ורואין והוינו אמונו כתלמוד זהה בספק בבודהיא והוא עוזם וכור עז שם ונם חמר כתוב הזהר היה טמון וננוו אצל עד אחר דורות האחرونות שנתרפס חמר הכתיב ונמסר לכל ולנו כי אם לצפות ולהבטט כל איש לפיק הבטתו ועל ידי זה נזכה גם לראות ולהנות לעתיד לבוא שגש שאר חכמים זכרונם לברכיה היו יודעים במעשה בראשית ובמעשה מרבכה לדרש אך לא נתנה להתגלוות לנו כי אם בריות רבי שמעוון בן יוחאי לטעם לכל אחד כפי ערפו עד לפחות האותיות כדי שיזיפו כל ישראל חלק במעשה בראשית ובמעשה מרבכה ומטעם זה גם לנו נתנה הזהר הקדוש גם לגמר אף על גב דלא ידע מי ק אמר שאמירות הזהר הוא שני מדיניות צפיה והבטחה ועל ידי זה נזוכה אחר שני המדיניות שתה בזמן הזה לראות ולהנות במעשה בראשית ובמעשה מרבכה עצמו לעתיד לבוא ברוך הוא וכו' כי לשון השאלה צפיה והבטחה הוא אף על פי שאין עסוק בו ואין בידו לעסוק אלא צופה ומביט לוכות לאחר ומפני לדיעת המעשה מרבכה לעסוק בה כמו השאלה צפית לישועה הילא היושעה עדין אין אלא הקדוש ברוך הוא טובע מפניו האפיה לבר וידי שגש על ידי זה להבד מתפרק הירושה לבוא בין הוא השאלה צפית במרקבה תקופה ואחר כך יראה ואחר כך יהגה כמו שכתב ומיצין ומביטין ורואין נקדמת מஸлот חכמה

מקור המאמר בזוהר פרשת בשלוח ברע"ט דף סג ע"ב
סוד לחם משנה

ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנה עד בקר.
 אמר רבי יהודה, בכל יומא יוּמָא מתברך עלמא מההוא יוּמָא עלאה, דהא כל שיתה יוּמִין מתרכאנן מיוּמָא שביעאה. וכל יוּמָא יהיב מההוא ברכה דקביל בההוא יוּמָא דיליה.

על דא משה אמר, איש אל יותר ממנה עד בקר. מא טעם. בגין דלא יהיב, ולא יוּזיף יוּמָא דא לחריריה, אלא כל חד וחד שליט בלחוודי, בההוא יוּמָא דיליה. דהא לא שליט יוּמָא ביומא דחריריה.

בגין כה, כל איןון (נ"א אמר רבי יהודה כל יוּמָא יוּמִין מתרך מההוא יוּמָא עלאה יוּמָא שביעאה ומתרכאנן כל שיתה יוּמִין כל חד וחד בלחוודי וכל יוּמָא יהיב ביומא דיליה מההוא ברכה דקביל מההוא יוּמָא עלאה ועל דא משה אמר איש אל יותר ממנה עד בקר דהא לא שליט יוּמָא ביומא דלאו דיליה וכל איןון) **חמשה יוּמִין שליטין ביומיהם,**
 ואשתבח ביה, מה דקבילו, יוּמָא שתיתאה אשתבח ביה יתר. ואלא הא, כהא דאמר רבי אלעזר, מא דכתיב يوم הששי, ולא אמר וכי בכל שאר יוּמִין. אלא הci אוקמה, הששי.

זה הולך כפי מה שאמר רבי אלעזר, מה כתוב ביום הששי ולא נאמר כה בכל שאר הימים - אלא כה פרשוה, הששי - שהזדונה [שהוזמנה] בו

ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנה עד בקר. אמר רבי יהודה, בכל יומ ויום מתברך העולם מאותו יום העליון, שחררי כל ששת הימים מתרככים מיום השבעה, וכל יום נו^תן מאותה ברכה שקבל מאותו יום שלו.

על זה אמר משה, איש אל יותר ממנה עד בקר. מה הטעם? כדי שלא יתנו ולא ילוחה يوم זה לחברו, אלא כל אחד ואחד שולט לבודו באותו יום שלו, שחררי לא שליט ביום של חברו.

משום כה כל אותם (אמר רבי יהודה, כל יומ ויום מתברך מאותו يوم עליון, يوم השבעה, ומתרככים כל ששה הימים כל אחד ואחד בפני עצמו, וכל יום נתנו ביום שלו מאותה ברכה שקבל מאותו يوم עליון, ועל זה אמר משה, איש אל יותר ממנה עד בקר, שחררי לא שליט ביום שלו, וכל אותם חמשה ימים שליטים בימים שליהם, ונמצא בו מה שקבלו, וביום הששי נמצא יותר. וזה הולך כפי מה שאמר רבי אלעזר, מה כתוב ביום הששי ולא נאמר כה בכל שאר הימים - אלה נאמר כה בשלהם, והזדונה [שהוזמנה] בו

הגבירה לתקון שלחו למלך. וכך נמצאו בו שני חלקים - אחד ליום, ואחד לתקון בשמחה המלך בגבירה.

ואתו לילה שמחת הגבירה במלך ויזוגם, ומתרככים כל ששת הימים, כל אחד ואחד לבדו, וכך ציריך אדם לסדר שלחנו בלילה השבת, כדי שישרו עליו ברכות מלמעלה, וברכה לא נמצאת על שלחו ריק. [ואתו לילה שמחת של הגבירה במלך ויזוגם] וכך תלמידי חכמים שיזעדים סוד זה, ויזוגם מערב שבת לערב שבת.

דָאַזְהַזּוֹגָא (דאוזמן) ביה מטrownיתא. לאתקנא פתורא למלכא, ובגין כה, אשטכחו ביה תריין חילקן, חד לויימה, וחד לתקנא, בחדוותא דמלכא במטrownיתא.

וְהַהְוָא ליליא, חדוותא דמטrownיתא במלכא, ויזוגא דלהון, ומתברכאנ כל שיתה יומין, כל חד וחד בלחווי. בגין כה, בגין בר נש לסדרא פתוריה בليلיא דשבתא, בגין דשארי עלייה ברכאנ מליעילא, וברכתא לא אשטכח על פתורא ריקניא, (זהיא ליליא חדותא דמטrownיתא במלכא ויזוגא דלהון) בגין כה, תלמידי חכמים DIDUN RZA DA, ויזוגא דלהון מערב שבת לערב שבת.

ספר אור הוחר (עמוד 150)

מה) ספר הוחר יפרש הדרבים יסקל המסללה יכnis אהבה ויראה בלבו של אדם ילמינו ידריכנו במעגלי צדק להביא אותנו אל המנוחה ואל הנהלהומי לנו גדוול מהספר הקדוש היה ספר הוחר יפרש הדרבים יסקל המסללה יכnis אהבה ויראה בלבו של אדם ילמינו ידריכנו במעגלי צדק להביא אותנו אל המנוחה ואל הנהלה. (הקדמת המוציא לאור והר דפוס מנטובה)

ס) **רבי שמעון בר יוחאי** סתורי תורה הוא בחינת התעוורות השנה
רבי שמעון בר יוחאי הוא בחינת התעוורות השנה, כי מבאר בדברי ריבנו זכרונו לברכה שרבו שמעון הוא בחינת (רנייאל ד) עיר וקדיש מ' שמי' נחת, שהוא ראש תבות שמעון, עיר וקדיש דיקא בחינת התעוורות השנה, כי עיר הוא הפק השנה.
ועל בן הוא גלה ביותר כל רzion אויריתא סתורי תורה כי ליה יהבי רשותא, כי סתורי תורה הם בחינת התעוורות השנה, כי פשטי אויריתא הם בחינת ישנה, וסתורי אויריתא הם בחינת התעוורות השנה. שגتنיגלו על ידי רבי שמעון בר יוחאי שהוא עיר וקדיש, עיר דיקא, הפק השנה. ומלחמת שרשב"י היה בחינת התעוורות השנה, בחינת אור הפנים, על בן התפאר באידרא (זהר נשא קלב): דהא חמניא דאנפאי נהירין וכו', בחינת אור הפנים. (ספר לקוטי הלכות ניוקו הלכה ג)

מקור המאמר בזוהר פרשיות יתרו דף ה ע"ב
מעלות ו舍ר המקיים סעודות שבת

**תֵא חַזִי, בְּסֻעָדָתִי אֶלְין, אֲשֶׁת מִדְעָוִן יִשְׂרָאֵל,
דָאַינָזֶן בְּנֵי מִלְכָא. דָאַינָזֶן מַהֲיכָלָא
דִמְלָכָא, דָאַינָזֶן בְּנֵי מַהְימָנוֹתָא, וּמְאָן דְפָגִים
חַד סֻעָדָתָא מַנְיָהו, אַחֲזִי פְגִימָוָתָא לְעִילָא,
וְאַחֲזִי גְרָמִיה דְלָאו מַבְנֵי מִלְכָא עַלְאהָ הוּא,
דְלָאו מַבְנֵי הַיְכָלָא דִמְלָכָא הוּא דְלָאו מַזְרָעָא
קְדִישָא דִיְשָׂרָאֵל הוּא. וַיַּהֲבִין עַלְיהָ חִימָרָא
דַתְלַת מַלְין, דִינָא דְגִיהַנָם וְגו'.**

**וְתֵא חַזִי, בְּכַלְהוּ שְׁאָר זְמִינַן וְחָגַיַן, בְּעֵי בָר נְשָׁ
לְחָדִי, וְלִמְחָדִי לְמַסְכִּי. וְאֵי הוּא חָדִי
בְּלַחֲזָדָיו, וְלֹא יְהִיב לְמַסְכִּי, עַזְנִישָׁה סָגִי, דְהָא
בְּלַחֲזָדָיו חָדִי, וְלֹא יְהִיב חָדוֹ לְאַחֲרָא. עַלְיהָ כְתִיב,
(מלאכי ב) זְוִירִיתִי פְרָשׁ עַל פְנֵיכֶם פְרָשׁ חָגִיכֶם. וְאֵי
אִידָהו בְשִׁבְתָּא חָדִי, אֲפָעָל גַב דְלָא יְהִיב לְאַחֲרָא,
לֹא יְהִבֵין עַלְיהָ עַזְנָשָׁא, כְשֶׁאָר זְמִינַן וְחָגַיַן, דְכְתִיב
פְרָשׁ חָגִיכֶם. וּכְתִיב (ישעה א) חְדֵשִׁיכֶם וּמוֹעֵדִיכֶם שְׁנָאָה
שִׁבְתָּכֶם. נְפָשִׁי. וְאַלּו שִׁבְתָּלָא קָאָמָר.**

**וְלֹא פְרָשׁ שִׁבְתָּכֶם. וּכְתִיב (ישעה א) חְדֵשִׁיכֶם וּמוֹעֵדִיכֶם שְׁנָאָה
נְפָשִׁי. וְאַלּו שִׁבְתָּלָא קָאָמָר.**

בָא וַיָּרָא, בְּסֻעָדָות הַלְלוֹ
נוֹזָעִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהָם בְנֵי
הַמֶּלֶךְ וּשֶׁהָם מִהִכְלֵל הַמֶּלֶךְ
וּשֶׁהָם בְנֵי הָאָמִינָה, וּמֵי
שְׁפָגָם סֻעָדָה אַחַת מֵהֶם,
מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה
אֶת עָצָמוֹ שֶׁאַינוֹ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ
הַעֲלִיוֹן, שֶׁאַינוֹ מַבְנֵי הִכְלֵל
הַמֶּלֶךְ, וּשֶׁאַינוֹ מַזְרָעַ קָדוֹשׁ
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּנְוֹתָנים עַלְיוֹ
חָמָר שֶׁל שְׁלַשָּׁה דִבְרִים - דִין
הַגִּיהַנָם וְכו'.

וּבָא רַא, בְּכָל שְׁאָר
הַזְמָנִים וְהַחֲגִים צָרִיךְ אָדָם
לְשָׁמָחַ וְלְשָׁמַחַ אֶת הַעֲנִים,
וְאֵם הוּא שָׁמָחַ לְבָדוֹ וְלֹא
נוֹתֵן לְעֲנִים - עַנְשׂוּ רַב,
שְׁהָרִי לְבָדוֹ שָׁמָתָה, וְלֹא נֹתֵן
שָׁמָחָה לְאַחֲרָה. עַלְיוֹ כְתוּב
(מלאכי ב) זְוִירִיתִי פְרָשׁ עַל
פְנֵיכֶם פְרָשׁ חָגִיכֶם. וְאֵם הוּא
שָׁמָחַ בְשִׁבְתָּה, אֲפָעָל גַב
שְׁלָא נֹתֵן לְאַחֲרָה - לֹא
נוֹתָנים עַלְיוֹ עַנְשׂ כְבָשָׂאָר
הַזְמָנִים וְהַחֲגִים, שְׁכָתוּב
פְרָשׁ חָגִיכֶם. אָמָר פְרָשׁ חָגִיכֶם, שְׁכָתוּב
נְפָשִׁי. וְאַלּו שִׁבְתָּלָא לֹא אָמָר.

וּמְשׁוֹם כֵּה כַּתּוֹב בֵּין וּבֵין
בֵּין יִשְׂרָאֵל. וּמְשׁוֹם שֶׁכְלָל
הָאֱמוֹנָה נִמְצָאת בְּשַׁבָּת,
נוֹתָנים לְאָדָם נִשְׁמָה אַחֲרַת,
נִשְׁמָה עַלְיוֹנָה, נִשְׁמָה שֶׁכְלָל
הַשְׁלָמוֹת בָּה, כִּזְגַּמְתָּה הַעוֹלָם
הַבָּא. וּמְשׁוֹם כֵּה נִקְרָאת
שְׁבָת. מָה זוּ שְׁבָת? שֵׁם שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֵׁם
שַׁהוּא שְׁלָם מִכֶּל צְדִיקִים.

אמֶר רַבִּי יוֹסֵי, וְדֹאי כֵּה הוּא.
אוֵין לְאָדָם שֶׁלָּא מִשְׁלִים אֶת
שְׁמָה הַפְּלָךְ הַקָּדוֹשׁ. וּמְהִי
שְׁמָחוֹת? אָלוּ שֶׁלָּשׁ הַסְּעוּדוֹת
שֶׁל הָאֱמוֹנָה, סְעוּדוֹת
שַׁאֲבָרָהּם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב

וּבְגִינִי כֵּה כְּתִיב, בֵּין וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמְשׁוֹם
דָּכְלָל מִהִימְנוֹתָא אֲשַׁתְּכָה בְּשַׁבָּתָא, יְהִבֵּין
לֵיה לִבְרָנֶשׁ נִשְׁמָתָא אַחֲרָא, נִשְׁמָתָא עַלְּאָה,
נִשְׁמָתָא דָכְלָל שְׁלִימָיו בָּה, כִּדְוִגְמָא דַעַלְמָא דָאָתִי.
וּבְגִינִי כֵּה אֲקָרֵי שְׁבָת. מָהוּ שְׁבָת. שְׁמָא דְקִוְדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. שְׁמָא דְאִיהוּ שְׁלִימָם מִכֶּל סְטוֹרְיוּ.

אמֶר רַבִּי יוֹסֵי, וְדֹאי כֵּה הוּא. וְוֵי לֵיה לִבְרָנֶשׁ,
דָּלָא אַשְׁלִים חַדּוֹתָא דְמַלְכָא קִידְישָׁא. וּמְאָן
חַדּוֹתָא דִילְיה. אַלְיאַן תִּלְתָה סֻעָדָתִי מִהִימְנוֹתָא.
סֻעָדָתִי דְאַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב כְּלִילָן בָּהּוּ. וּבְלָהּוּ
חַדּוֹ עַל חַדּוֹ מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימְנוֹתָא, מִכֶּל סְטוֹרְיוּ.

כלולים בהם, וכולם שְׁמָה עַל שְׁמָה, אֱמוֹנָה שְׁלָמָה מִכֶּל צְדִיקִים.

ספר אור הוזר (עמוד 151)

ס") מה שנגזר למעלה שלא יתעסוק בחכמת האמת בלבד היה לזמן קצר

דע כי גורה חכמתו יתפרק שחברו ספר הוזר לא יתרפרס ולא יתגלה אלא בדרך שמעון בן יוחאי עליו השלום ועל ידו וגורה גורה בפמלייא של מעלה של הרבי שמעון בן יוחאי ורבו אלעזר בנו לא יתעסקו בזאת החכמה בפרשוס עד הדור האחרון דורו של משיח בן דוד והכי איתא בתיקונים בהרבה מקומות שאלו הפסודות לא יתגלו עד דרא דיתוי מלפआ משיחא ובמקום אחר אומר ובזכות האי תבורא ותגלה מלפआ משיחא רוזה לומר בדור האחרון בשביב הפתעסקים בחיבור הוזר יתגלו מלפआ משיחא ומצתתי בתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסוק בחכמת האמת בלבד היה לזמן קצר עד תשלום שנת ה' ר"ז וממש ואילך יקרא דרא בתורה הגורה והרשות נתינה להתעסק בספר הוזר ומשות הש' ליצירה מזויה מן המבחן שיתעסק ברבים גדולים וקטנים בראשית ברעה מיהמנא ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח ולא בזכות אחר ואין ראוי להתרשל.

(אור הטענה בתקרבה)

סח) על ידי עסק יִשְׂרָאֵל בָּסְדוֹדֹת הַתּוֹרָה יָבוֹא מִשְׁיחָתְדָקָנוּ

על ידי עסק יִשְׂרָאֵל בָּסְדוֹדֹת הַתּוֹרָה יָבוֹא מִשְׁיחָתְדָקָנוּ בְּמַהְרָה בַּיּוֹם אָמֵן בְּמַבָּאָר בְּזַהֲרָה קָדוֹשׁ וּסְימָן
לְדֹבֶר סוד בְּמַלְיוֹ סָמֶךְ וְאוֹדֵת גִּמְטָרָה מִשְׁיחָה בְּנֵי יוֹסֵף בְּמַכְנָן שָׁאָר מִשְׁיחָה בְּנֵי יוֹסֵף וְוִתְקָנִים עַל
ידי זכות למוד רזון דאוריתא.

סט) למד בכל יום זהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פגנָה

סדר הלמוד למד בכל יום גמרא ומשניות זהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פגנָה.

(נתיב מצוותך שביל התורה א' ל'ב)

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף ע"ב

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָא, בְּסֻעֻדַתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נה) אֶז תַּעֲנֵג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדָאי. דְהַהִיא שְׁעַתָא אַתְגַלְיאָ עַתִיקָא קְדִישָא, וּכְלָהו עַלְמִין, בְּחִדּוֹתָא, וִשְׁלִימוֹ וְחִדּוֹתָא דְעַתִיקָא עַבְדִינָן, וְסֻעֻדַתָא דִילִיה הַוָא וְדָאי.

בְּסֻעֻדַתָא תְּלִיתָה רַשְׁבָתָא, כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלָת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻדַתָא דְזַעַיר אָפִין, דְהַוִי בְשִׁלְמִוָתָא. וּכְלָהו שִׁיתָא יוֹמִין, מְהַהְוָא שְׁלִימוֹ מִתְבָרְכָן. וּבְעֵי בָר נְשׁ לְמַחְדִי בְּסֻעֻדַתָה, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעֻדָתִי, דְאַינְזַן סֻעֻדַתִי מִהִימָנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דְזַרְעָא קְדִישָא דִישְׂרָאֵל, דַי מִהִימָנוֹתָא עַלְאהָ, דְהָא דִילְהָזָן הַיא, וְלֹא דְעַמִין עוֹבָדִי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וִמְזָלוֹת. וּבְגִינִי כֵךְ אָמַר, (שםות לא) בְּגִינִי וּבְגִינִי יִשְׂרָאֵל.

תָא חַוו, בְּסֻעֻדַתִי אַלְין, אַשְׁתָמוֹדָעָן יִשְׂרָאֵל, דְאַינְזַן בְּגִינִי מְלָכָא. דְאַינְזַן מְהִיכָלָא דְמַלְכָא, דְאַינְזַן בְּגִינִי מִהִימָנוֹתָא, וּמְאַן דְפָגִים חַד סֻעֻדַתָא מְנִיהָ, אַחֲרֵי פְגִימָתָא לְעַילָא, אַחֲרֵי מְנִיהָ, וְשָׁהָם מְהִיכָל הַמֶלֶךְ וְשָׁהָם בְּגִינִי הָאָמוֹנָה, וּמִ שְׁפָוגָם סֻעֻדָה אַחַת מֵהֶם, מְרַאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמְרַאָה אַת עָצָמוֹ שָׁאַינוֹ מְבָנִי הַמֶלֶךְ הַעֲלִיוֹן, שָׁאַינוֹ מְבָנִי

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָ, בְּסֻעֻדָה הַשְׁנִיה כְתִוב אֶז תַעֲנֵג עַל הָ. עַל הָ וְדָאי. שְׁאוֹתָה שְׁעָה נְגַלָה הַעֲתִיק הַקָדוֹשׁ, וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְשִׁמְחָתָה, וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדָה שֶׁל הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׁים, וְזֹהִי סֻעֻדַתוֹ וְדָאי.

בְּסֻעֻדָה הַשְׁלִיעִשִית שֶׁל שְׁבָת כְתִוב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלָת יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻעֻדָה שֶׁל זַעַיר אָנְפִין שַׁהוּא בְשִׁלְמוֹת. וְכָל שְׁשַׁת הַיְמִים מִאַתָה שְׁלִimoת מִתְבָרְכִים. וְצִרְיךָ אָדָם לְשָׁמָח בְּסֻעֻדַתוֹ וְלַהֲשִׁlimים הַסֻעֻdot הַלְלוֹ, שְׁהוּן סֻעֻdot הָאָמוֹנָה הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שַׁהָאָמוֹנָה הַעֲלִיוֹנָה הִיא שֶׁלָהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִים עוֹבָדִי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וִמְזָלוֹת. וּמְשׁוּם כֵךְ אָמַר, (שםות לא) בְּגִינִי וּבְגִינִי בְּגִינִי יִשְׂרָאֵל.

בָא וּרְאָה, בְּסֻעֻdot הַלְלוֹ נְזָעִים יִשְׂרָאֵל שָׁהָם בְּגִינִי הַמֶלֶךְ וְשָׁהָם בְּגִינִי הָאָמוֹנָה, וּמִ שְׁפָוגָם סֻעֻדָה אַחַת מֵהֶם, מְרַאָה פָגָם לְמַעַלָה,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והזמנים ציריך אדם לשמה ולשמה את הענים, ואם הוא שמה לבודו ולא נתן לענים - עונשו רב, שהרי לבודו שמה, ולא נתן שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פרש על פניכם פרש חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נתן לאחר - לא נותנים עליו עונש כבשאר הימים והזמנים, שכתוב פרש חגייכם. אמר פרש חגייכם, ולא פרש שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומשומם כה כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליזה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשום כה נקראת

שבת. משם מצל צדין.

ואחוי גריםיה דלאו מבני מלכਆ עללה הוא, דלאו מבני היכלא דמלך הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עלייה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגנו.

וთא חוי, בכלהו שאר ומגין וחגין, בעי בר נש לחדוי, ולמחרדי למסכני.iae ואילו חדי בלחוודי חדי, ולא יהיב לדסכני, עונשיה סאי, דהא (מלacci ב) וזריתני פרש על פניכם פרש חגייכם. ואילו איהו בשbeta חדי, אף על גב דלא יהיב לאחר, לא יהבין עלייה עונשא, בשאר ומגין וחגין, כתיב פרש חגייכם. פרש חגייכם קאמיר, ולא פרש שבתכם. כתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמיר.

ובגינוי כה כתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתחב בשbeta, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחר, נשמתא עללה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתמי. ובגינוי כה אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקדישא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדין.

אמר רבי יוסף, ודע כי כך הוא. ווי ליה לבר נש,
דלא אשלים חדותה דמלכא קדיישא. ומאן
חדותה דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותה.
סעודתי ד아버지 יצחק ויעקב בלילה בהו. וכלהו
חדו על חדו מהימנותה שלימותא, מכל סטרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבון, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימגין. בהדין יומא, חיbia דגיהנם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתפאיין, ולא מתערין בעלמא.
בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטרין שלימין.
עה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודע כי הנה.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המליך הקדוש. ומה
שמחתו? אלו שלש הטעדות
של האמונה, סעודות
ש아버지 יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים
הآבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הaging והתמנים. ביום זהה
רשע בגיהנם נחים. ביום
זה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם.

ספר אור הזוהר (עמוד 151)

ו) הלומד הזוהר פניו מזהירים – תבת זהר גימטריא האין סוף ברוך הוא
 הלומד הזוהר פניו מזהירים, והוא הטעם למה נקרא ספר הזוהר וכו' ואדרוני אבי זכרונו לחחי העולם
 הבא בראש פרשות בראשית כתוב דקרו ספר הזוהר רמו למליון עלאין כי תבת זהר גימטריא האין סוף
 ברוך הוא.

עו) אספירה אל חק הויה אמר אליו בני אתה דתבת חק ראשית תבות חכמת קבלה כלומר
 הלימוד חכמת הקבלה נעשה בן להקדוש ברוך הוא
 הלומד הזוהר שהיא חכמת הקבלה נעשה בן להקדוש ברוך הוא. ובזה פרש אדרוני אבי זכרונו לחחי
 העולם הבא בספר אמן על התהילים בשם ה"ה מוריינו הרב רבי א"ן זכרונו לברכה שהשאמיר הכתוב
 אספירה אל חק הויה אמר אליו בני אתה דתבת חק ראשית תבות חכמת קבלה כלומר הלימוד חכמת
 הקבלה או נעשה בן להקדוש ברוך הוא וזה שאמר הויה אמר אליו בני אתה עד כאן דבריו.
 וברצוצותיו הדברים לפניו מי שנדול, הלא הוא החושദ מוריינו הרב מרדייבי סמאן'א נ"ר'ז הוסיף
 על זה ולכך אמר הפסוק בלשון אספירה דאפסו ספור בעלמא במו שמאמר לעיל אפסו שאינו מבין
 אפסו הבי נעשה בן להקדוש ברוך הוא והוא נכוון שפרש.

vb) הלומד הזוהר מקרוב הנאהה

הלומד הזוהר מקובל הנאהה וכן כתוב הרב אמר ליעקב זכרונו לחחי העולם הבא בהקמת ספרו משם
 הזוהר והתקווים והחריר הרבה הרבה על מי שלומד תורה שבחתב ותורה שבעל פה ענשו ברולה אם
 לא לימד בספר הזוהר וחכמת קבלה.